

PETRA
SLOVÁKOVÁ

· PÁN ·
ČARODĚJ

HOST

PETRA
SLOVÁKOVÁ

PÁN
ČARODĚJŮ

BRNO
2020

© Petra Slováková, 2020

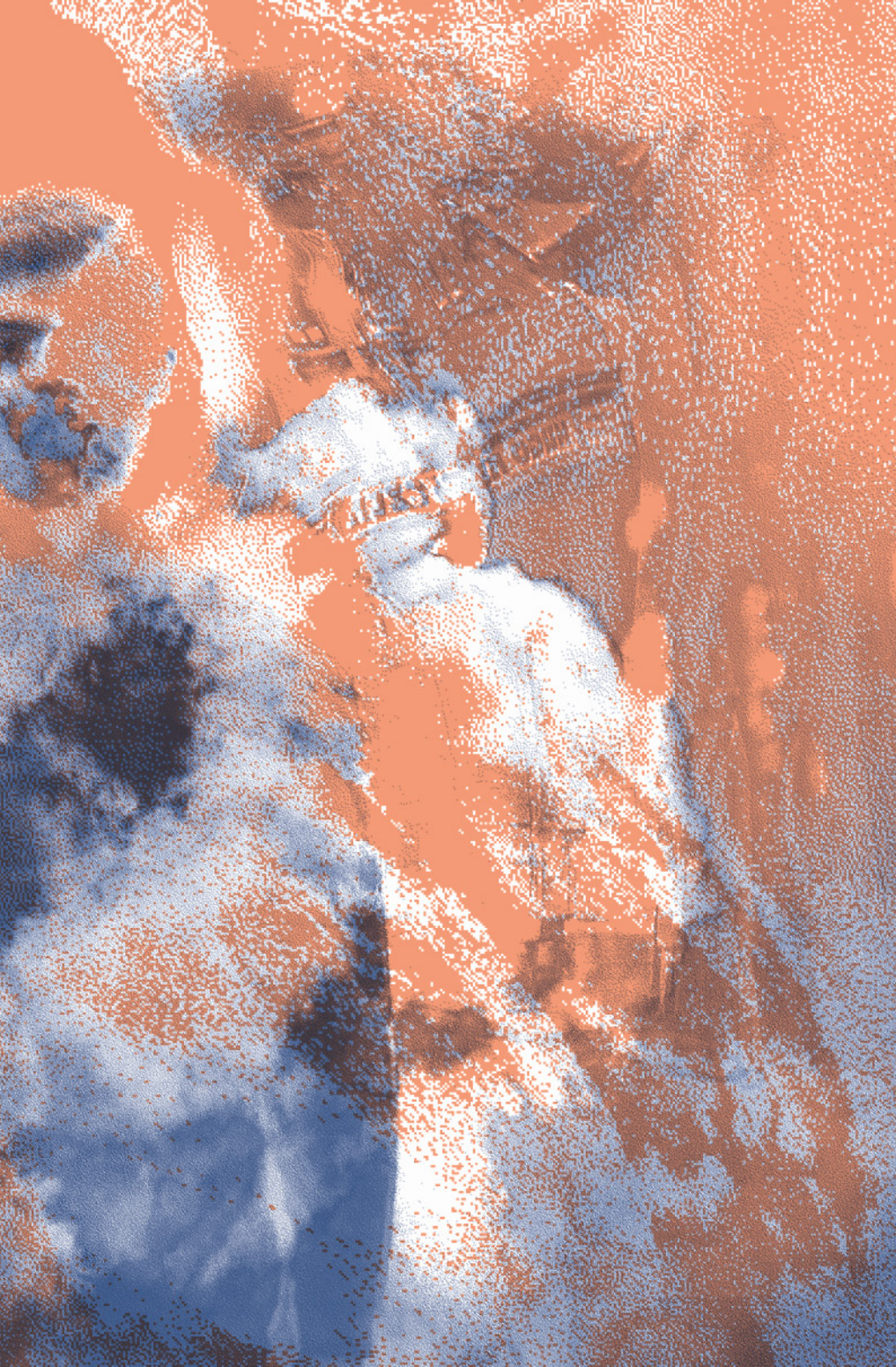
Cover images by Karen Remez
and chinahbzyg / Shutterstock.com

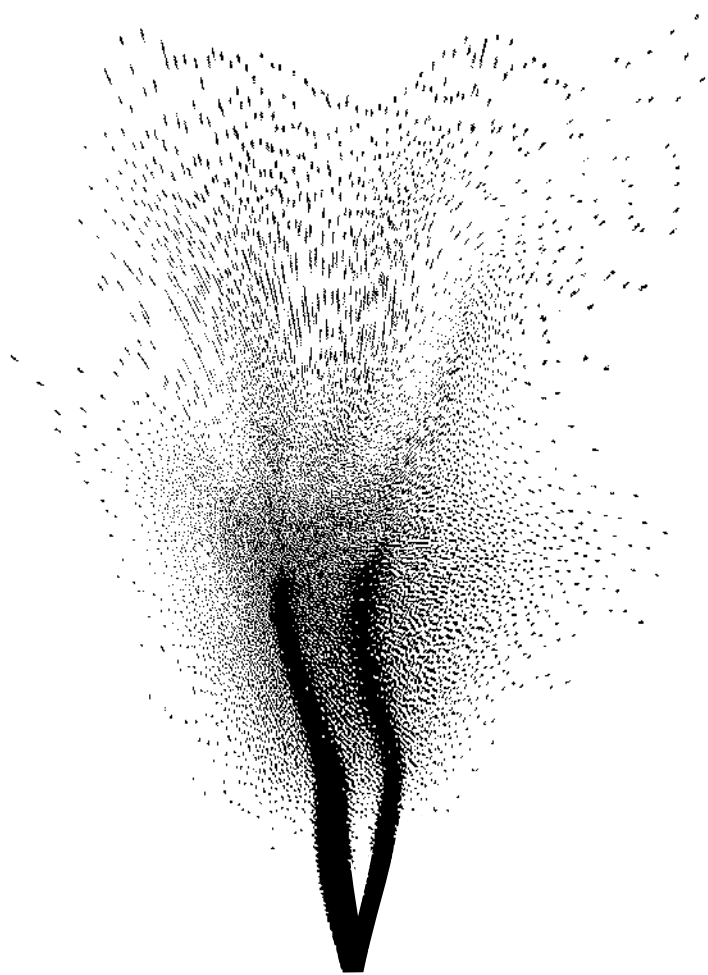
© Host — vydavatelství, s. r. o., 2020
(elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-0466-4 (PDF)

ISBN 978-80-275-0467-1 (ePUB)

ISBN 978-80-275-0468-8 (MobiPocket)

Všude kolem nás byla tma a plno prachu. Lezli jsme větrací šachtou a Adam mi funěl za krk. V místnosti před námi prosvítalo skrz stará prkna světlo. Těm místům jsme se vyhnuli a snažili se být nenápadní. Zašimralo mě v nose a chtělo se mi kýchnout. Zastavila jsem se.

„Hlavně tiše, nebo je po nás!“ upozornil mě můj kolega. Pohyb šachtou byl dost zdoluhavý, protože každý prudší pohyb se ozýval po celém domě. Z plazení po břicho a kolenou už mě bolelo celé tělo a lokty jsem měla odřené i přes rukávy mikiny. Před námi se cesta dělila na dvě strany.

Kývli jsme na sebe. Adam se protáhl do vedlejší šachty a pokračoval dál. Já se zastavila kousek za křižovatkou. Podle mapy jsem se měla dostat do pokoje přímo pod sebou. Do obětní místnosti.

Vyhákla jsem větrací mříž. Dole bylo ticho. Naklonila jsem se a zjistila, že tam nikdo není. Spustila jsem se na rozvrzaný dřevěný stůl do zaprášeného temného pokoje. V matném světle dopadajícím skrze fošny, kterými někdo zabeđnil okno, jsem rozeznávala rozbitý nábytek. Uprostřed podlahy byly nakreslené magické symboly, obklopené obrovskými skvrnami zaschlé krve, na které dopadalo několik slunečních paprsků.

Dveře byly dost chatrné a bylo jimi vidět na chodbu. Určitě tamtudy procházela hlídka, ale dokud budu zticha, nejspíš si mě nikdo nevšimne. Seskočila jsem na podlahu a přiřčila se. Zhluboka jsem se nadechla. Potřebovala jsem zjistit, co se tu v poslední době dělo. Proskočila jsem časem a vrátila se zpátky.

Poslali nás sem kvůli nelegálnímu obchodu s magickými předměty a vraždami s ním souvisejícími. Policisté narazili na dvě mrtvoly a chtěli vědět, kde se tady vzaly. Já jsem to díky své vrozené schopnosti mohla zjistit lépe než kdokoli jiný.

Nechala jsem se unášet zpět do minulosti a hledala cokoliv zajímavého, co by nám mohlo pomoci s vyšetřováním. Čas se

znenadání zastavil a nechal mě nahlédnout do okamžiku, kdy tu probíhala jakási schůze. Vzpomínka se výrazně otiskla do předu, a upoutala tak mou pozornost.

Místnost se téměř nezměnila. Pořád to byl nehostinný pokoj ve starém a zdánlivě opuštěném domě na okraji Ostravy. Předemnou se odehrávalo setkání čarodějů, či snad obchodní jednání. Popošla jsem na místo, odkud jsem lépe viděla. V kruhu stálo několik cizích lidí. Mezi nimi se choulila klečící postava.

Jeden z mužů, kterého policie našla zavražděného, se jmenoval Chodorský. Podle fotky zrekonstruovaného obličeje jsem poznala, že ho mám před sebou. Na rukou měl pouta a tyčil se nad ním vysoký muž držící pistoli a dožadující se odpovědi, které jeho vězeň očividně neznal.

Rozhlédla jsem se. Na stole ležely magické předměty. Poznala jsem je podle planoucí aury, která je obklopovala. Byly to různé druhy amuletů, starožitnosti a prsteny.

Poodešla jsem stranou, abych si mohla prohlédnout obličeje lidí stojících kolem Chodorského. Někteří měli čarodějné maskování a jejich tváře vypadaly jako zakryté nestvůrnými maskami chrličů a démonů. Křik a výstřel mě donutily věnovat se tomu, co se dělo přede mnou.

Neznámý muž střílel Chodorského zezadu do hlavy a ten se sesunul k zemi. Se zaduněním dopadl na podlahu a kolem něj se začala tvořit rudá louže. Bylo to děsivé, ale už to mnou neotřásl tak jako poprvé, když jsem viděla někoho umřít.

Soustředila jsem svou pozornost na vraha. Nevěděla jsem, kdo to je, chtěla jsem si však zapamatovat alespoň to, jak vypadal. Poslouchala jsem, zda nezaslechnu jeho jméno.

V místnosti bylo pět dalších lidí. Stála jsem stranou, někdo z nich mohl mít schopnost vidět cestovatele časem. Pohled do minulosti hlasy podivně zkresloval. Možná za to mohla i velká koncentrace magie. Slyšela jsem je, ale nerozuměla jsem, o čem se baví.

Čarodějové měli občas i ochrany, které dokázaly zabránit tomu, aby je někdo odposlouchával. Pokud tomu tak bylo, nejspíš jsem narazila na nějakou slabší verzi. Ať jsem se snažila sebevíc, nebylo to k ničemu.

Prošla jsem zpátky do svého času. Zase jsem stála v místnosti plné starého rozbitého nábytku a prachu. Při pohledu na velkou zčernalou skvrnu na podlaze mi znovu přeběhl mráz po zádech.

Podivný šramot mě upozornil, že nejsem sama. Nahlédla jsem do chodby a uviděla cizího čaroděje, jak slídí po vetřelcích. Hledal lidi z našeho týmu. Ucouvla jsem a podlaha pode mnou zavržala. Okamžitě jsem upoutala jeho pozornost.

Doprčic! pomyslela jsem si. Chtěla jsem se schovat, ale neměla jsem kam. Zpanikařila jsem, zakopla o rozbitou židli a spadla na podlahu.

„Ale, ale,“ pronesl muž přilákaný rachotem.

Kousek za mnou ležela v prachu kovová trubka. Posunula jsem se po zemi a sáhla po ní. Chlapík prudce otevřel staré dveře a zamžoural do přítmi. Když se ke mně naklonil, ohnala jsem se po něm. Praštila jsem ho do hlavy. Vykřikl, padl na kolena a tiskl si ruku k poraněnému místu. Vyškrábala jsem se na nohy a rozběhla se pryč, jenže dveře přede mnou zmizely. Místo nich se objevil další chlap. Buď to byl také čaroděj, nebo magicky obdařený. Každopádně měl schopnost přesouvat se v prostoru, protože se zničehonic zhmotnil přímo přede mnou a já do něj vrazila. Byl vysoký, rozložitý a stál pevně jako skála. Upadla jsem přímo na zadek. Vyjekla jsem a rychle přemýšlela, jak z té šlamastyky ven. Čaroděj zatím zvedl ruku s prsty ověšenými mnoha prsteny a chystal se seslat kouzlo.

„Sejmi ji, Honzo!“ křikl muž za mnou. Asi mi tu ránu trubkou ještě neodpustil.

Nehodlala jsem čekat, až mě sežehnou magické výboje. Prošla jsem časem. Předivo minulosti se lehce napsulo. Vrátila jsem se o několik vteřin zpět, splynula se svým starším já a restartovala čas. Obrazy se prolnuly. Budoucnost se teď ubírala jiným směrem.

Trubku jsem tentokrát tak hloupě neodhodila. Naopak jsem se rozběhla, a když se čaroděj zhmotnil, pořádně jsem se rozmáchla a přetáhla ho s ní. Překvapeně vykřikl, ucouvl a já ho odpálkovala takovým stylem, že by koukal lecjaký basebalista. Druhý čaroděj se ovšem vzpamatoval a zezadu mě chytil za ruku. Stiskl mi zápěstí, až to zabořilo, a provizorní zbraň mi vypadla z ochromených prstů. Snažila jsem se muži vymanit, ale byl mnohem silnější než já. Otočil mě čelem k sobě a vrazil mi facku, až se mi zatmělo před očima. Pak se mnou hodil na tvrdou podlahu. Proskočila jsem znovu zpátky časem, a když jsem padala, odrazila jsem se od země a odkutálela se stranou. Muži musel obraz problesknout před očima jako podivná projekce. Většina lidí mohla nabýt mylného dojmu, že se dokážu teleportovat nebo že mají halucinace. Ve skutečnosti jsem jen změnila události podle potřeby.

Dostala jsem se ze soupeřova dosahu. Čaroděj stál se zdviženou pěstí připravenou k dalšímu útoku nad místem, kde nikdo nebyl. Ve tváři se mu zračilo překvapení. Využila jsem toho a záútočila. Pořádně jsem ho nakopla ze strany do holeně. Těžké boty vykonaly svoje. Muž zafuněl a otočil se ke mně, aby mi zasadil odvetný úder. Jenže než se stačil vzpamatovat, schytil jednu mezi zešířena rozkročené nohy. Vždycky se říkalo, že kovová špička je na obuvi kvůli bezpečnosti, já jsem jí však dala spíš nový rozměr nebezpečnosti. Pro jistotu jsem čaroděje ještě nakopla do žeber.

Nepotřebovala jsem čekat, až se soupeř přestane válet po zemi a kňučet. Musela jsem se odtud dostat. Dveře se neobjevily, takže mi zbývalo jen okno. Mohla jsem vylézt na širokou římsu a přejít po ní do vedlejšího pokoje. Mé úvahy přišly vniaveč, když se mi něco omotalo kolem nohou.

Ztratila jsem rovnováhu a spadla na podlahu. Kouzlo mě poutalo, obmotávalo mi končetiny a znemožňovalo mi pohyb. Čaroděj Honza, který si tiskl ruku na rozbitou hlavu, si mě nezávistně měřil. Byl sice otřesený, zraněný, a když ke mně vykročil, trochu se motal, jeho pohled mi však jasně naznačoval, že je

se mnou konec. Snažila jsem se vymanit z pout. Škubala jsem sebou, ale bezvysledně.

„Přestaň se tu válet, Marku,“ sykl k indisponovanému kolegovi, který v odpověď něco zakňučel.

„Já tu mrchu...“

Prerušila nás rána a protější zeď se nám doslova sesypala k nohám.

„Co to do...!“ zařval Marek a potácivě se hrabal na nejisté nohy, když vtom z podlahy vystřelily ledové ostny a obklopily ho jako mříže vězení. Ostré špičky se čaroději zastavily těsně před obličejem a hrdlem a znehybnily ho natolik, že se mu při sebemenším pohybu zabodávaly do kůže. Muž se pokusil mávnout rukou, led mu však poranil prsty. Jeho průzračná dokonalost se zbarvila krví. Kolem celého těla se čaroději vytvářely další a další bodce. Honza chtěl udělat krok, aby kamarádovi pomohl, ale boty mu přimrzly k podlaze.

Otočila jsem se a spatřila Adama a Barta, nahlížející sem z vedlejšího pokoje skrze zeď, kterou Bart nechal svou mocí vybuchnout.

Adam prošel dovnitř a chtěl mi pomoci, ale zeď za ním se najednou zatáhla, jako by byla živá, a průchod zmizel. Zůstal tu se mnou uvězněný. Zdálky jsem slyšela Bartův hlas, nadávky a třeskot jeho moci, jak se k nám snažil dostat.

„Zrada, co?“ uchechtl se Honza. Adam se zamračil. Měřil si nepřitele a bylo jasné, že má strach. Nebylo snadné bojovat s někým, kdo byl na první pohled mocnější a nerozpakoval se zabíjet. Čaroděj se osvobodil a odtrhl boty z podlahy.

Adam se zhluboka nadechl a zvedl ruce před sebe, aby mohl použít svou moc. Z rukou mu začaly létat ledové rampouchy. Vytvářel další a další, vrhal je proti soupeři, jenže ať dělal, co dělal, čaroděj už na to byl připravený a dostat se mu na kobylku bylo těžké. Odrážel ledové hroty rašící z podlahy a dával si pozor, aby znovu nepřimrzl. Adam si uvědomil, že nemá šanci, a vyděšeně couvl. Čaroděj se rozběhl proti němu a v rukou mu pulsovala energie. Adam se skrčil a vytvořil kolem sebe

obrovskou ledovou stěnu, která záhy vybuchla v ostrých rychle tajících úlomcích. Poryv chladného vzduchu měl nepřítele ale spoň na chvíli zdržet, bylo však zřejmé, že čaroděj protiútok čekal, a zatímco se Adam vzpamatovával z otřesu, který rozbil jeho bariéru, útočník ho prudce udeřil nohou do břicha. Ledař spadl na zadek. Chvíli to vypadalo, že bude zvracet. Honza ho několikrát nakopl do boku. Adam se převalil na břicho, aby se chránil před ranami. Dotkl se rukou podlahy a vytvořil velký rampouch, který zlomil a použil jako zbraň. Sekl soupeři po nohou a spíše ho pořádně praštil, než že by mu rozsekl kůži. Čaroděj se naštvál a prudce mu vykopl zbraň z ruky. Popadl Adama pod krkem a odhodil ho svým směrem. Těžké tělo zadunělo kousek ode mě.

„Žiješ?“ hlesla jsem.

„Asi...“

Postřehla jsem posun magie, jak čaroděj proti nám zformoval kouzlo.

Ucítila jsem, jak mě Adam objal. Kolem nás vyrostla další bariéra. Zhluboka jsem se nadechla, když vtom se mi před očima mihly záblesky vidiny. Viděla jsem vzpomínku z Adamova života, nějaký otisk. U lidí se mi to stávalo málokdy a tentokrát mě to samotnou překvapilo. Trhla jsem sebou. Pustil mě. Ledová stěna nás sice zachránila, ale rychle začala praskat. Adam vstal a připravil se na další útok. Kolem dlaně se mu vytvořil velký ledový štít. Zakryl se jím, a jakmile bariéra povolila, vyrázil. Křehký materiál se pod nápoem kouzla rozsypal na trpytivé střípky, které mu zaskřípaly pod podrážkami bot. Soupeř ho chtěl i tentokrát srazit a místo toho schytl jednu štítem přímo do obličeje. Z rozbitého nosu mu vytryskla krev. Spadl na podlahu a Adam vytvořil ledové ruce, které se vynořily z mokré podlahy, obemkly muži hrdlo a znemožnily mu vstát.

Adam se otočil k druhému soupeři, který byl zatím stále uvězněný, ale porážka jeho parťáka ho rozlítla. Začal se probíjovat ze svého vězení. Kůži mu probodly ostré bodce. Pomohlo mu to ovšem k tomu, aby se osvobodil. Sáhl volnou

rukou do vzduchu a náhle se mu v ní zaleskla hůl s mnoha vyrytými magickými symboly. Přejel palcem po znacích. Ledové vězení se začalo pomalu rozpouštět. Tím ale jeho kouzlení neskončilo. Ucítila jsem výrazný záchvěv magie a ze zdi se vynořily stínové postavy. Neměly obličej a nešlo rozeznat, v čem byly oblečené. Vypadaly zkrátka, jako by temnota získala tvar člověka. Jejich ústa zela jako prázdné otvory. Kvílely a snažily se dostat k nám. Čím víc se přibližovaly, tím víc se materializovaly do tohoto světa. Začínaly být skutečnější a o to nebezpečnější.

Snažila jsem se vymanit z pout, která mi stahovala kotníky, ale nešlo to. Adam se dotkl podlahy a přimrazil částečně reálné substance postav k zemi. Jenže bytosti se nenechaly zastavit. Škubaly sebou, až se jich část odloupla a zkameněla. Ony přesto pokračovaly dál, chybějící hmota jim znovu dorůstala.

„Sakra!“ zavrčel Adam.

„Uteč odtud!“ křikla jsem na něj. Zaváhal.

„Nenechám tě tady!“

Posunula jsem se po zemi kousek dál, neměla jsem však jak utéct. Čaroděj mávl holí a váhajícího Adama smetlo kouzlo tak silné, že padl naznak a narazil do zdi. Nepřítel stanul nade mnou a zářící konec jeho hole se sklonil k mému obličejí. Stínové postavy připomínající Dozorce už mě obklíčily a teď se na mě pomalu sáply. Do nosu mě udeřil mrtvolný puch. Jako by někdo přivolal všechny oběti, které v tomto domě našly smrt. Nebylo úniku, žádné dveře a okna ve čtvrtém patře. I kdybych dokázala vyskočit, zlámala bych si vaz. Schoulila jsem se do klubička a přemýšlela, co můžu udělat, abych se odtud dostala. Zbývalo mi jen proskočit časem. Kamkoliv, hlavně jinam. A doufat, že se objevím za příznivější situace. Myslela jsem, že to bude také to poslední, co udělám. Ale už jsem to nestihla.

Cizí magie mnou prostoupila a spoutala mě. Nestačila jsem ani vykřiknout. Moje mysl se roztránila na kousky. Necítila jsem tělo. Ovládl mě nepříjemný pocit, že nevím, kde je nahoře a dole. Zdálo se mi, že padám do temné bezedné jámy. Bolest

byla hlavně psychická. Nedokázala jsem určit, odkud to vlastně přichází, bylo to však příšerné. Chtěla jsem prosit, aby to už skončilo, ale nedokázala jsem vyslovit ani slovo. Namáhavě jsem otevřela oči. Všechno bylo rozmazané. Čaroděj mě měl ve své moci a snažil se mě ovládnout a zlomit. Můj odpor slábl. Každá snaha byla marná a rychle selhávala. Myslela jsem, že už víc nevydržím.

Pak se zablesklo. Zalehlo mi v uších. Slyšela jsem křik. Něco přede mě dopadlo. Otevřela jsem oči. Petr mě zaštitil svým tělem. Zatímco mě chránil magickým štítem, zírala jsem na jeho tenisky. Čaroděj měl paže natažené před sebou, prsty propletené v magickém gestu a kolem něj to pableskovalo opalizujícím světlem.

„Jsi v pořádku?“ křikl na mě. Sotva jsem ho slyšela. Měla jsem pocit, že jsem ve snu. V noční můře, která se stala skutečností. Všechno se dělo pomalu, zvuky byly zkreslené a vzdálené. Trvalo mi, než mi došlo, že mluví na mě. Naštěstí se nenamáhal s tím, aby čekal na odpověď. Pokrčil prsty a přejel si po potetovaných kloubech. Vlna moci, která se kolem něj prohnala, vyryla brázdu do země a takřka sloupila kus podlahy po celé délce místnosti. Omítka na stěnách popraskala a oddrolila se. Lustr s třeskotem spadl a rozbil se na tisíce drobných střepů. Všichni naši soupeři byli tvrdě mrštěni proti zdi. Stínové postavy vydávaly skřeky, které trhaly uši, a rozpadávaly se zpátky v prach. Z oken zůstaly jen rámy. Sklo se s třeskotem vysypalo na zem. Petr cosi zašeptal, překřížil prsty a já cítila, jak kouzlo, které mě poutalo, zmizelo. Čaroděj mě popadl za rameno a přiměl mě vstát.

„Jsi v pořádku?“ zeptal se. Chytil mě za bradu a zvedl mou tvář k sobě. Vypadal starostlivě. Přikývla jsem. Myslela jsem, že se mi rozskočí hlava, a nedokázala jsem ze sebe vypravit ani slovo. Petr obezřetně přelétl místnost pohledem.

„Kde jsou ostatní?“ zeptala jsem se konečně.

„Bojují ve vedlejších místnostech. Je to magicky oddělené, každý pokoj má svůj vlastní prostor, který není tak úplně

v tomto světě,“ sykl. „Přišel bych dřív, ale Reis říkal, že nemám zasahovat.“

Snažila jsem se zklidnit zběsile tepající srdce. Něco se mihlo v mém zorném poli. Otočila jsem se tím směrem a vykřikla. Ze zdi se vynořila další postava. V pohybu se z neforemné hmoty připomínající panáka uplácaného z hlíny vyloupl člověk, který běžel přímo proti nám. Petr se ani neotočil. Zvedl ruku a luskl prsty. Ucítla jsem záchvěv magie. Útočník znehybněl a spadl, jako by ho neviditelné kouzlo zmrazilo v čase. Petr došel až k němu a zvědavě si jej prohlédl.

„Pro koho děláš?“ zeptal se nakonec.

Muž se rozesmál. „Snad si nemyslíš, že ti to řeknu.“

Petr se ušklíbl. Zvedl ruku s prsty od sebe a pak se začal pomalu přibližovat, jako by zavíral dlaň. Muž vykřikl. Padl na kolena a chytil se za hlavu.

„Ptám se, pro koho děláš!“ zasyčel Petr a prostor kolem nás začal praskat magickými výboji. Bylo to, jako by se tříštilo sklo. Ten zvuk mi připomínal prasknutí příliš napnuté struny. Stejným způsobem se napínalo předitivo reality, které čaroděj nemilosrdně ohýbal.

„Víš, kdo jsem?“ zeptal se Petr a záhy pobaveně sledoval, jak se čaroději rozšířily oči děsivým poznáním.

„Myslel jsem, že jsi mrtvý! Ty i Mabrok,“ zakňučel. Rty se mu roztráslly.

„To sis myslel špatně,“ odušil Petr a provedl kouzlo. Muži vytryskla krev z nosu. Spadl na podlahu a vykašlal další krev.

„Máš poslední šanci!“

Petr se dotkl dalšího vytetovaného symbolu. Muž začal křičet. Křupnutí jeho stehenní kosti bylo hlasité a nepříjemné. Stiskla jsem pevně zuby a otrásla se.

„Petře, nech ho!“

„Ne, dokud mi to neřekne,“ odpověděl mladík nesmlouvavě a já cítila, jak se všechno v pokoji bolestivě napíná a obraz se pokrívuje. Na okrajích mého zorného pole se měnily obrysy. Věci, které byly předtím rovné, se nyní zdály podivně prohnuté,

jako bych se dívala do vypouklého zrcadla. Hra světél a magických halucinací způsobila, že mě ještě víc rozbolela hlava. Muž musel neuvěřitelně trpět. Tiskl si pěsti na spánky a celé jeho tělo se křivilo a vzpínalo.

„Říká si Drest!“ zakřičel z posledních sil.

„Opravdu?“ odpověděl Petr ledabyle, aniž polevil v mučení. Chystal se překřížit prsty. Vždycky pokrčil prostředník a dotkl se prvního kloubu ukazováčku, kde měl vytetovaný prazvláštní symbol. Bylo to gesto, které používal ke konečnému útoku.

„Nedělej to! Prosím!“ zavolala jsem. Petr trochu neochotně spustil ruce. Kouzlo přestalo působit. Muž před ním upadl do mdlob a zhroutil se na podlahu. Z úst mu vytékal pramínek slin. Čaroděj se otočil ke mně.

„Jdeme odtud!“ řekl rázně. Ozvala se rána, jak někdo za našimi zády rozbil stěnu napadřť. Vykřikla jsem. Petr do mě strčil, a tím mě odsunul stranou. Záhy se od jeho štítu odrazilo útočné kouzlo. Ozval se zvuk podobný zaburácení hromu a magický výboj vykousl do zdi velkou trhlinu. Spatřila jsem tři muže. Obstoupili nás. Dva z nich měli pistole, jeden držel v ruce vycházkovou hůl, po čarodějném zvyku hustě popsanou symboly. Petr se ovšem nenechal vyvést z míry.

Ze zdi se vynořily trnité šlahouny a vmžiku připravily oba útočníky o zbraně dřív, než stačili vystřelit, a pak je spoutaly. Třetí muž použil magii. Petr zvedl před sebe zkřížené ruce. Kouzlo se neškodně odrazilo. Čaroděj přešel rychlým pohybem prsty po dřevě, jako by to byla flétna. Celá místnost potemněla a o to jasněji působil oheň, který z hole vycházel, aniž ji stravoval nebo ublížil jejímu nositeli. Petr sáhl do vzduchu a v ruce se mu objevil dlouhý nůž zdánlivě utkaný ze světla. Muži se proti sobě rozběhli a mě v tom okamžiku oslepila jasná záře. Kdykoliv se jejich zbraně střetly, na podlahu dopadly spršky jisker. Petr se vyhýbal ranám. Byl rychlý a mrštný jako kočka. Dostal se nepříteli na tělo a zabodl mu čepel do předloktí. Čaroděj vykřikl a uhodil ho holí obličej, i když našťestí ne moc prudce.

Petr couvl a otřepal se. Z rozbitého obočí mu tekla krev. Utřel si ji do rukávu, přechytil si nůž a zaútočil znovu. Zasypal protivníka údery, které sotva stačil vykrývat. Petr ho kopl do břicha, vyhnul se mu, čímž se dostal k jeho nekrytému boku, a takřka mimoděk mu do těch míst zabodl čepel. Pak ustoupil a nechal tělo spadnout na zem. Muž ještě žil. Tiskl si ruce k ráně a snažil se zastavit krváčení. V obličejí se mu mísilo zděšení a bolest.

„Prosím nechte mě!“ zašeptal. Petr, který měl nejspíše v úmyslu ho dorazit, se podíval mým směrem a zaváhal. Pak čaroději vrazil jednu pěstí, čímž ho milosrdně poslal do bezvědomí.

Ztěžka jsem polkla.

„Jsou tu další čarodějové, měla bys odtud zmizet,“ zašeptal Petr.

„Neopustím tě,“ odpověděla jsem.

„Nechci, aby se ti něco stalo. Adame?“ zeptal se, aniž vzal v potaz, co říkám. Mladík se krčil za velkým kusem ledu, ve který proměnil jedno ze starých křesel.

„Žiju!“ zahlásil.

„No hurá.“ Petr na něj kývl, aby šel k nám. Adam se k nám přiřkřeně rozběhl, což mělo být asi nenápadné, tedy kdyby podlaha neskřípala pod každým jeho krokem.

„Nebylo to špatné,“ řekl Petr tiše.

„To jsem rád.“

„Řekněte Bartovi, ať se stáhne. Přebírám to tu. Tohle není práce pro policejní amatéry.“

Pak Petr nečekaně popadl Adama za límec a vyhodil ho rozbitým oknem ven. Kluk zaječel, ale zachytily ho trnité šlahouny, které se vynořily ze země, aby zbrzdily jeho pád. Adam naštěstí zareagoval rychle a použil svou schopnost. Voda v kalužích okolo se zvedla jako malá vlna a natáhla se k němu. Zmrazil ji a sklouzl se po ní do trávy. Překulil se a bahno pod ním začvachtalo.

Nestačila jsem se ani nadechnout a náhle mnou otřásla zima. Chladný venkovní vzduch mě zabodal v plicích. Stála

jsem na trávníku před domem. Petr zmizel. Nejspíš se šel vy-
pořádat se sobě rovným protivníkem.

„Sakra! Jsem jak čuně!“ zanadával Adam. „Ten se s tím
teda nemaže.“ Přijal podávanou ruku. Vstal a se zoufalým po-
vzdechem se snažil oprášit si bahno z kalhot. Akorát si zašpi-
nil i dlaně. Oba jsme vzhledli k oknům v patře, kde se začalo
blýskat.

P E T R

Půlnoc je místo, kterým procházíte, když se potřebujete do-
stat kousek mimo svět. Nijak daleko, opravdu jen kousek. Je
to, jako byste ze světla ukročili do tmy. Náhle se ocitnete v ma-
gické sféře, nepatrně vzdálené od té naší. Pro běžného pozorovatele
zmizíte z reality. Jste tam pořád, jen lidé vás už nevidí. Kolem
sebe máte něco jako tmu, částečně to vypadá, jako byste se
dívali do negativu. Procházejí tudy další čarodějové, kteří
vás můžou spatřit stejně jako vy je. Je to místo, kde se magie
řídí zcela jinými pravidly. Pokud je znáte, můžete je využít ve
svůj prospěch. Můžete se tu skrýt. Můžete se dostat tam, kam
potřebujete. A také tady můžete bojovat, tedy za předpokladu,
že dokážete zabít dravce, které vaše přítomnost přiláká.

Stál jsem v černém prachu, který kolem mě vířil, a mhouřil
jsem oči do inkoustové tmy. Věděl jsem, že jakmile se útočník
objeví, magie, jíž jsem prostor *Půlnoci* propletl, mě na něj upo-
zorní. Vnitřním zrakem jsem tady viděl víc než tím běžným. Cítil
jsem magické toky a pulsující provazce energie protká-
valy zem jako žíly. Některé se u mých nohou kroutily jako hadi.
Z jedněch se dala čerpat energie, druhé proudy ji z vás zase vy-
sávaly. Vždycky jsem si dokázal najít vhodný zdroj, jenže tady
všechno čpělo spáleninou. Byla to neklamná známka špatné
energie. Magii tu pošpinili krví.

Polkl jsem, ale nedokázal jsem z jazyka dostat tu divnou že-
lezitou pachuč. Dřepl jsem si a uklidnil moc, která mi jiskřila
kolem rukou. Vjemy tu byly značně zkreslené, a pokud se zde

člověk chtěl zorientovat, musel se tuhle jinou realitu naučit vnímat.

Do *Půlnoci* se často uchylovali černí čarodějové, zatímco bílí se pohybovali nejčastěji ve *Stínech* nebo v *Poledne*. Šlo o to, že v každém světě mohli pro svá kouzla čerpat jinou sílu. A samozřejmě byli i tací, kteří zónami neprocházeli vůbec. Tím, že jsem se tudy naučil chodit, jsem získal neuvěřitelnou výhodu a moment překvapení.

Zatím jsem vyčkával. Nepochyboval jsem, že se tady někdo dříve či později objeví, aby zkontroloval, co se v domě stalo. Události z naší reality totiž nechávaly na místech magické otisky a čarodějové si je pak mohli snadno přečíst. Dalo se tedy zjistit, kdo na koho zaútočil, nebo shlédnout útržky vzpomínek. A pokud jste byli opravdu dobří, mohli jste se dozvědět i další věci. Proto se vyplatilo riskovat a ukázat se tu.

Většina čarodějů z různých zlodějských skupin bez výjimky trpěla přehnaným egem a absencí pudu sebezáchovy. Ani tihle mě nezklamali. Během okamžiku jsem pocítil cizí přítomnost a kousek ode mě se v mlze a poletujícím prachu objevily dvě postavy. Vyhrnul jsem si tričko. Tetování draka se chovalo jako živé. Jako by se mi ten bájný tvor posouval po těle. Přejel jsem rukou po kůži a zhluboka se nadechl.

Položil jsem dlaň na popraskanou zem a nechal draka, aby opravdu obživil. Pod látkou se zavlnilo štíhlé tělo. Tetování dostalo plastičtější tvar, drak sklouzl dolů. Čím víc se tvor zhmotňoval, tím víc kolem nás vířil prach. *Půlnoc* tak reagovala na použití magie, která rozechvívala drobné částičky světla.

Bájný tvor byl mnohem menší, než když jsem se v něj měnil já, ale zatím jsem nepotřeboval obrovskou bestii, stačilo, že byl větší než had. Ani s magií jsem to nemohl přehánět, abych na sebe zbytečně neupozorňoval. Svítil bych jako maják ve tmě a mohl by si mě všimnout někdo další. Nebo něco dalšího. Všechno jsem musel zkoncentrovat do rychlého útoku.

Zůstal jsem s tvorem spojený inkoustově černou linkou, z níž vyrůstal. Objal jsem si ramena a zavřel oči. Sledoval jsem

svět zrakem nadpřirozené bytosti a cítil, jak její šupinaté tělo odírají kamínky, po nichž se plazila. Otevřel jsem svou mysl, abych nebyl zaskočen, kdyby mě chtěl někdo přepadnout ze zálohy.

Drak se zatím dostal až k mužům, kteří sledovali stopy po soubojích. Zatím narazili na změny vyvolané Adamovou schopností. Z popela vykvétala mrazivá ledová růže a dech čarodějů, kteří se nad ní nakláněli, se měnil v páru. Jakmile se květu dotkli, proměnil se v prach. Svědčilo to o tom, že Adam nedokázal svůj výtvar zhmotnit na delší dobu. Udělal jsem si mentální poznámku, abych mu vysvětlil pár technických věcí. Většina z Reisových lidí měla sice zajímavé schopnosti, ale minimální vedení a trénink. Občas jsem si říkal, jak mohli přežít tak dlouho, nejspíš to však bylo tím, že do opravdových střetů se dostali jen málo.

Zaútočil jsem. Drak se vymrštil, nasál magii z okolí, aby tak ještě umocnil svou sílu, a během okamžiku se stal opravdu velkým a smrtícím monstrem. Jeho očima jsem viděl překvapené tváře. Čarodějové se chtěli dostat pryč, jenže než stačili udělat krok z *Půlnoci*, spoutal jsem je. Dračí ocas se jednomu z nich omotal kolem kotníků a strhl ho do prachu. Druhého přišpendlilo monstrum tlapami k zemi, aby se nemohl hnout. Drak k němu přiblížil nozdry a já jeho prostřednictvím ucítil mužův pach.

Pachy byly v *Půlnoci* hodně zkreslené. V tomto světě nešlo pouze o tělesnou vůni, ale každý pocit, myšlenka, vzpomínka — cokoliv — mohly získat určitou pachovou podobu. Teď jsem cítil hlavně mužův strach, který mě štípal v nozdrách. Drakovi ovšem nečinilo problém vstřebat víc. V hlavě se mi promítly obrazy. Byl to lepší způsob než někoho vyslychat a mučit, protože pokud si nedokázal zakrýt mysl, předložil mi všechno, co jsem potřeboval vědět, jako na zlatém podnose. Touha zabít se tu objevovala jako černý mrak a právě ten se začínal kolem čaroděje tvořit dřív, než jsem stačil vstřebat všechny prožitky, které mi o něm mohly povědět víc.

Muž — teď už jsem věděl, že se jmenuje Jáchym — se soustředil na kouzlo, kterým mě chtěl setřást. Prameny magie, které proudily popelem, se k němu natáhly. Nehodlal jsem čekat, až se dostane k moci. Čelisti mu sevřely krk a tlamu naplnila železitá chuť teplé krve. Povolil jsem uzdu mýtické bytosti a nechal ji, ať se krmí, vstřebává čarodějovu sílu i životní energii.

Mně samotnému bylo na zvracení. Měl jsem pocit, že mi do hrdla teče těr. Třásl jsem se po celém těle a pohled mi na chvíli zastřely krvavé skvrny. Bylo to, jako by do mě někdo pustil elektřinu. Mohl jsem omdlít, občas se to stávalo, ale ustál jsem to.

Znovu jsem se soustředil na draka. Nechal jsem tělo prvního čaroděje být a zaměřil se na druhého, který se zmítal a křičel. Bohužel v *Půlnoci* ani zvuk nepodléhal běžným fyzikálním zákonům, a tak jeho zoufalé prosby zůstaly zkreslené, tiché a přehlušené hučením větru. Svíral jsem ho ve smyčce jako had. Páchl strachem. Drak se nakrmil, jenže chtěl víc. Jáchym byl pouhý předkrm. Nadpřirozený tvor byl nenasytný. Mocný a divoký.

Když jsem tu magickou bytost kdysi poutal do tetování, málem mě to stálo život. Na druhou stranu jsem byl rád, že jsem už nikdy nemusel žádnému drakovi čelit, protože to byli velmi mocní soupeři. I zkušený mágové měli problém se jim postavit. A Karel, druhý čaroděj, to měl o to horší, že nebyl nijak silný, a navíc nedokázal v *Půlnoci* udržet koncentraci. Když viděl, jak jeho druh padl, zpanikařil a veškerá kouzla se kolem něj rozprostřela jako pavučina tenkých magických vláken. Mohl jsem studovat strukturu jeho moci. Kdyby se drak nedožadoval další oběti, snadno bych se s ním vypořádal i tváří v tvář. Zaútočil jsem rychle, abych to měl za sebou. A on koneckonců taky. Čarodějova obranná kouzla neškodně klouzala po šupinaté kůži a sršela v podobě jisker po spálené zemi, kde se měnila v kapky a pak se slévala zpět do magických toků.

„Zpátky!“ sykl jsem na monstrum, které se nakrmilo a už slídilo po další moci. Drak se začal neochotně stahovat, ale protahoval to. Plazil se po kamenech a občas se vnořil do hromádek

popela. Postupně se zmenšoval, až z něj zbyl jen obrázek, který ztratil třetí rozměr. Nakonec se stáhl na své místo. Kůže mě pálila a půlka těla mě brněla, přesto jsem se zhluboka nadechl a prošel z *Půlnoci* do normální reality. Ze zvyku jsem si zastínil oči, protože přechod ze tmy do světla vás dokázal paralyzovat. Prsty na pravé ruce jsem měl překřížené, abych mohl okamžitě seslat kouzlo, kdyby tu na mě někdo čekal. Zamrkal jsem a opatrně se rozhlédl. Místnost byla prázdná, v té vedlejší jsem skrz díru po vyražených dveřích viděl ležet dvě těla.

Přimáčkli jsem se ke zdi a poslouchal. Svým vnitřním zrakem jsem se snažil zachytit cokoliv magického. Na nic jsem nenarazil, ale to neznamenal, že tu už nikdo není. Mohl akorát dokonale mást mé smysly. Chystal jsem se proměnit v havrana a vyletět ven, protože ačkoliv tu bylo všechno v pořádku, měl jsem divný pocit. A nemyslel jsem si, že by někdo obětoval dva čaroděje, aniž by zpovzdálí nesledoval, co se stane. Ruka mi sklouzla k tetování, jenže než jsem se ho stačil dotknout, dům se otrásl. Zabalancoval jsem, abych udržel rovnováhu. Podlaha se jen krok ode mě roztrhla. Vykřikl jsem a ucouvl. Jenže za sebou jsem měl zeď, a tak jsem zůstal uvězněný na sotva třicet centimetrů široké římse.

Dům se trásl a trhal. Prostřední část střechy začala povolovat. Jeden z velkých trámů spadl kousek ode mě a do vzduchu se vznesl oblak prachu. Ukročil jsem a dostal se ke zbytkům schodiště, po nichž jsem vyběhl nahoru. Dřív než se všechno uprostřed místnosti propadlo, odrazil jsem se a zachytil se stropního trámu. Zůstal jsem viset nad bortícími se troskami. Přehodil jsem nohu přes trám a vytáhl se nahoru. Dům byl přinejmenším na dvě poloviny. Musel jsem odtud.

Propletl jsem prsty a soustředil se na kouzlo, něco vlhkého mi však omotalo zápěstí a zadrželo mou ruku. Stiskl jsem zuby bolestí a snažil se z toho sevření vymanit, ale prsty jsem měl jako ve svěráku. Uvolnil jsem trochu moci, abych zjistil, co na mě zaútočilo. Opalizující světlo zamaskovaného magického toku se táhlo kamsi nahoru. Ve tmě krovů se svíjela bytost

podobná obrovské chobotnici. Byla téměř průhledná a její tělo slabě pableskovalo, jak se kolem něj hromadila magie. Volnou rukou jsem vytvořil ohnivé kouzlo a dotkl se pout kolem zá-
pěstí dřív, než mi začala drtit kosti. Ozval se psychický nářek, který mi rezonoval v hlavě, jako by kolem mě projel vlak. Nemohl jsem si zakrýt uši, i když to by stejně nepomohlo, protože šlo jen o ozvěnu psychické bolesti.

Fluidní chapadlo mě ovšem nehodlalo pustit. Neosvobodil jsem se. Místo toho mi uklouzla noha a já zabalancoval nad propastí. Podrážděná bytost mě zvedla do vzduchu a odhodila. Než jsem stačil cokoliv udělat, proletěl jsem místy, kde ještě před chvílí byly pokoje, a narazil do popraskané cihlové zdi. Odra-
zil jsem se od ní a svalil se na hromadu trosek. Zachytil jsem se dřevěného trámu, který trčel do prostoru. Byl jsem sice volný, ale celý poškrábaný od střepů z rozbitých oken a sutí. Bílý prach z omítek mě obalil a dostal se mi do očí. Otřel jsem si tvář o ramo-
meno, moc to však nepomohlo. Vzhlédl jsem k monstře svíje-
jícímu se u zbytků střechy. Nebylo nijak cítit. Jako by ani ne-
bylo z našeho světa. Než jsem dokázal zjistit, zda není nějakým skrytým způsobem napojeno na magii z jiné sféry, zaútočilo. Odrazil jsem se a skočil. Proměnil jsem se v havrana a vzlétl. Chapadlo mě minulo jen o vlasek. Roztáhl jsem křídla a mocně mával, abych se útočnickovi vyhnul. Bytost na mě dotírala ze všech stran. Byla rychlá a nebezpečná. Hořce jsem si uvědo-
mil, že nestačí utéct, budu se s tím muset vypořádat, protože kdyby se to dostalo ven, ohrozilo by to ostatní. Slétl jsem zpátky na trám. Proměnil jsem se a dopadl na nohy. Střecha povážlivě zaskřípala.

Přikrčil jsem se a soustředil se na své kouzlo. Cítil jsem dračí tetování, které sebou mrskalo a z něhož se dral ven spou-
taný tvor. Byl silný, nasycený magií těch dvou čarodějů. Propustil jsem ho a splynul s ním vjedno. Záhy jsem ucítil, jak se mé tělo mění. Pokryly je šupiny, údy se protáhly, svaly se na-
puly a na zádech mi vyrazily ostny. Celá transformace se udála během mrknutí oka. Zpátky to bylo horší.

Přikrčil jsem se a ocas omotal kolem krovu, aby se pod mou vahou všechno nezřítilo. Nepřátelská bytost si mě prohlížela. Zkoumala mě překvapeně a hladově zároveň. Zavrčel jsem a připravil se k útoku. V tu chvíli zaútočila i ona. Rychle a brutálně.

Kouř byl všude. Hořící dům se bortil a k nebi se každou chvíli vznesl obrovský mrak prachu a jisker. Spadl jsem do trávy a několikrát se překulil. Štíhlému a pružnému dračímu tělu se při tak krkolomném pádu nemohlo nic stát, ale být v tu chvíli člověkem, měl bych kosti napadřt. Kouzlo vyprchávalo, jenže drak se bránil a nechtěl mě propustit. Zatlačil jsem ho zpátky do temného zákoutí své mysli a on se nakonec podvolil. Ve spáncích mi tepalo. Pomalu jsem se měnil do původní podoby. Byla to šílená bolest. Jako by vás někdo rozbil na tisíc kousků a pak je pomalu skládal zpět. Cítil jsem, jak jsem se stal znovu člověkem, a náhle jsem si připadal malý, zranitelný a prázdný. Chtělo se mi křičet, ale snažil jsem se nedat před ostatními najevo, jak bolestivá tahle kouzla jsou, když se vracíte do svého nicotného lidského těla. Klečel jsem na čtyřech ve vlhké trávě a šupiny neochotně ustupovaly kůži. V ústech jsem měl plno krve. Vyplívl jsem ji a utřel si rty. Poškrábal jsem se o ostny na hřbetu ruky. Nakonec však i ony zmizely. Otočil jsem se k hořícím troskám a pak ke skupince, která mě z úctyhodné vzdálenosti sledovala. Čarodějové měli vždycky dost slušnosti, aby na vás při proměně nekoukali, ale Reisův tým byl prostě příliš amatérský. Bylo to pro ně zvláštní a nové a nikdo nechápal, jak nepříjemné mi to bylo. Sedl jsem si do trávy a pramálo mi vadilo, že je zem rozmočená a samé bláto a že mám roztrhané a špinavé oblečení. Prohrábl jsem si vlasy a zhluboka se nadechl. Dostal jsem zabrat. V dračím těle jsem byl naposledy při souboji s Mabrokem. Už jen ta vzpomínka způsobila, že jsem si protřel krk v místech, kde jsem měl čerstvě zhojené jizvy. Jako by mi tam někdo zabodal rampouchy. Pořád se mi ty fantomové bolesti vracely, ovšem teď je přehlušila nová zranění.

Otočil jsem se k budově. Zdi ještě stály, ale střecha se propadla dovnitř a bylo jen otázkou času, kdy ji bude následovat i zbytek domu. Neměl jsem v plánu to tam zdemolovat, na druhou stranu to však nebyla tak úplně má vina. Snažil jsem se zachránit situaci. Jenže ta bytost byla příliš silná a nemohla od tamtud odejít, protože byla k tomu místu magicky připoutaná, takže jsem měl jen jedinou možnost. Mé myšlenky přerušila rána, jak v troskách vybuchl plynový hořák. Bylo jasné, že Reis mě asi chválou nezahrne. Adam stál přímo proti hořícímu štítu a snažil se svou schopností zkrotit plameny. Zdivo po povrchu namrzalo, ale oheň se uvnitř rozhořel v takové míře, že ven sálaly proudy spalujícího tepla. Ledař na to sám nestačil. Beztak už nebylo co zachraňovat.

Jana ke mně přiběhla a objala mě.

„Jsi v pořádku?“ zeptala se.

„Myslím, že jo.“ Pokusil jsem se o úsměv. Moc přesvědčivě to asi nevypadalo, protože starostlivě nakrčila čelo. Pomohla mi vstát. Zapotácel jsem se víc, než mi bylo milé, jenže z tak velkých proměn jsem byl vyčerpaný a motala se mi hlava. Když jsem se transformoval do podoby obyčejných zvířat, bylo to mnohem lehčí. Změnil jsem podobu, velikost, tvar... ale bájně bytosti protínaly svou existencí mnoho sfér, a tak jsem s nimi přizpůsoboval i svou duši a ohýbal svou mysl. A pak jsem měl migrénu a zdálo se mi, jako by mi někdo bušil kladivem do hlavy.

Uviděl jsem naproti sobě Reise. Stál se založenýma rukama a v obličeji měl výraz tak vražedný, že ho snad musel trénovat před zrcadlem. Koneckonců, že mám problém, jsem věděl už nějakou chvíli. Další výbuch v hořícím domě mě v tom jen utvrdil.

„Řekl jsem ti, ať nezasahuješ!“ křikl Reis našťavaně.

„A co jsem měl dělat? Nechat je tam?“

„Posloucháš někdy...“

„Nepotřebuju poslouchat blbé příkazy!“ utrhл jsem se na něj. „Na co jsem měl čekat? Až jim ublíží? Věděl jste, že jsou v pasti, a nic jste neudělal.“

„Plán byl jasný...“

„Na to vám kašlu!“

„Petře...“ Jana mě chytila za paži, ale pořád jsem byl v ráži. Zhluboka jsem se nadechl a snažil se uklidnit.

„Kvůli tobě teď shořel všechnen důkazní materiál. Celá ná-maha za poslední týdny je v tahu.“

„Můžu snad za to, že tam měli pojistku? Jen nehodlám sedět a dívat se, jak Janě někdo ubližuje. Život je příliš cenný na to, aby ti lidi tady byli jen vaše figurky.“

„Silná slova od někoho, jako jsi ty,“ řekl Reis naprosto klidně. Kdybych mohl, skočil bych mu do úsměvu.

„Pohřbíváte své lidi mnohem častěji než já...“

Vzal jsem mu tou urážkou vítr z plachet. Rozzuřil se, ale snažil se to na sobě nedat znát. Chvilí jsme stáli naproti sobě a nesmiřitelně se měřili.

„Ještě si promluvíme.“

„Jděte se bodnout...“ řekl jsem, ale Jana se postavila přede mě. Reis sklouzl pohledem na ni a pak znovu na mě. Stála mezi námi, jako by mě chtěla ochránit. Jako bych to snad potřeboval.

„Běž pomoci Adamovi,“ řekl nakonec. Mávl nad námi rukou a šel se věnovat přijíždějícím hasičům.

Přesunul jsem tedy poslušně za ledařem. Skoro si mě ne-všiml, protože měl oči pevně zavřené a urputně, i když marně se soustředil.

„Nebylo by to lepší s vodou?“ zeptal jsem se.

„Nedokážu jí tolik vytáhnout ze vzduchu a okolí. Jestli mů-žeš, nějakou mi přihraj,“ odpověděl. Pokrčil jsem rameny, na-táhl ruce a zkoncentroval svou moc. Hledal jsem zdroj, a když jsem ho našel, stačilo jen otevřít klec. Dotkl jsem se vytetova-ných symbolů a seslal kouzlo. Někde v útrokách domu prasklo potrubí. Z oken v přízemí vytryskly proudy vody, jak se ma-gie ponořila do živlu a rozproudila ho. Zpěněné jazyky uhasily nejbližší plameny. Adam hned využil situace, vodu podchladi-l a vytáhl ji do dalších pater.

„No vidíš, jak nám to hezky jde,“ řekl jsem a výjimečně jsem to nemyslel ironicky. Hned nato se zdi domu zhortily. Adam

spustil ruce a ztěžka polkl. Otočil jsem se a beze špetky překvapení jsem zjistil, že Reis stojí kousek od nás s velmi ne-radostným výrazem v obličeji. Asi jsem měl ráno zůstat v posteli.

J A N A

David musel zajistit, aby hasiči prohledali trosky, jestli tam nezůstal někdo živý, a pak strávil dost času výslechy sousedů a zajišťováním zbylých důkazů. Viditelně to nedopadlo podle jeho představ, proto už neměl moc náladu se s námi bavit a poslal nás domů. Svezli jsme se tramvají. Nebylo mi po magickém útoku dobře, ale Petr vypadal rozhodně hůř. Byl celý poškrábaný a potlučený. Rány se mu pomalu hojily, přesto vypadal rozmrzele.

„Neber si to tak,“ řekla jsem a opřela si hlavu o jeho rameno. Tramvaj byla poloprázdná, seděli jsme na dvousedáče a já si prohlížela letáky u stropu.

„Neboj, je mi to fuk,“ odvětil. Zhluboka si povzdychl a přejel si prsty po dlouhém šrámu na čele. Rozškrábal si strup a rozmazal si po kůži novou krev. Vytáhla jsem kapesník a on si ho na to místo přitiskl.

Rozpršelo se. Na velká okna záhy hustě dopadaly kapičky vody. Bubnování o střechu se rozléhalo celou tramvají.

„Škoda že nezačalo před pár hodinami,“ konstatoval Petr.

„To mohlo, protože v tomhle budeme muset dojít domů,“ upozornila jsem ho. Čaroděj si sundal bundu a přehodil ji přese mě. Byla jsem mu vděčná, protože se ochladilo i ve voze.

„Co se tam...“

Položil mi prsty na rty, aby mě zastavil.

„Řekni mi něco hezkého, prosím. Nechci teď myslet na to, co se stalo.“

„Udělám doma fajn večeri a zachumláme se k sobě,“ řekla jsem laškovně. Vypadalo to, že ho melancholická nálada pomalu přešla, alespoň na chvíli.